

Sygn. akt IV KO 34/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **M. Z.**

oskarżonego z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 maja 2020 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Ż. zawartego w postanowieniu z dnia 17 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**przekazać sprawę M. Z. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w S..**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ż., działając w oparciu o art. 37 k.p.k. zwrócił się o przekazanie sprawy M. Z. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, albowiem zdaniem tego Sądu, wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Uzasadniając przedmiotowe wystąpienie Sąd Rejonowy podniósł, że oskarżony mieszka w miejscowości D., która znajduje się w obszarze właściwości Sądu Rejonowego w S.. Odległość między jego miejscem zamieszkania a Sądem Rejonowym w Ż. wynosi około 437 kilometrów. M. Z. jest przewlekłe leczony z powodu zespołu bólowego odcinka L/S kręgosłupa. W niniejszej sprawie kilkakrotnie odraczano termin rozprawy z uwagi na niemożliwość stawiennictwa na niej oskarżonego z uwagi na stan jego zdrowia. Sad zgromadził dokumentację lekarską oskarżonego i dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego – specjalisty

chirurga lek. M. R. . Jak wynika z opinii biegłego, wydanej po analizie dokumentacji, jak też przeprowadzeniu badania oskarżonego, na dzień badania jest on zdolny do udziału w rozprawie w charakterze oskarżonego. Biorąc jednak pod uwagę fakt, iż długa podróż oskarżonego z miejsca zamieszkania do Sądu Rejonowego w Ż. może dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, w ocenie Sądu Rejonowego należy rozważyć przeniesienie sprawy do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania oskarżonego, albowiem przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wystąpienie zasługiwało na uwzględnienie.

Pojęcie *dobra wymiaru sprawiedliwości*, do którego odwołano się w art. 37 k.p.k. odnosi się także do realizacji konstytucyjnego i konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu, którego jedną z gwarancji jest rozpoznanie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 ust. 1 EKPC). W Kodeksie postępowania karnego zamieszczono również dyrektywę nakazującą dążenie do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k.). Dlatego przyjmuje się, że przez pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości należy też rozumieć interes wymiaru sprawiedliwości w sprawnym i możliwie szybkim rozpoznaniu sprawy, realizując tym samym ustawowy postulat wyrażony w art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. (zob. m.in. postanowienia SN: z 18 sierpnia 2005 r., III KO 47/05; z 6 marca 2000 r., V KO 7/2000; z 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04).

Okoliczność dotycząca złego stanu zdrowia oskarżonego czy jego kalectwa, które uniemożliwiają stawienie się na rozprawę w sądzie właściwym z uwagi na odległość od miejsca jego zamieszkania, jest uwzględniana jako podstawa przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli daje to realne szanse udziału oskarżonego w rozprawie przed tym sądem (zob. m.in. postanowienia SN: z 15 grudnia 2010 r., II KO 100/10; z 21 lipca 2011 r., III KO 51/11; z 14 grudnia 2011 r., IV KO 106/11; z 26 września 2012 r., II KO 49/12; z 11 września 2012 r., IV KO 54/12; z 29 sierpnia 2012 r., II KO 45/12).

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza materiałów postępowania potwierdziła zasadność argumentów przedstawionych przez Sąd Rejonowy w Ż. , wskazujących na występowanie u oskarżonego – potwierdzonego opinią sądowo-lekarską – schorzenia, które w znaczny sposób utrudnia mu stawiennictwo na rozprawach przez sądem właściwym, odległym o ponad 400 km od miejsca zamieszkania. Jednocześnie realna jawi się możliwość przeprowadzenia i zakończenia postępowania przed innym sądem równorzędnym, to jest Sądem Rejonowym w S. , właściwym ze względu na miejsce zamieszkania oskarżonego, odległym od niego o około 13 km.

Przekazanie sprawy z udziałem oskarżonego temu ostatniemu Sądowi uczyni zadość nie tylko zasadzie sprawności postępowania, ale także umożliwi oskarżonemu swobodne korzystanie z jego uprawnień procesowych, zwłaszcza w zakresie obejmującym aktywny udział w rozprawie głównej.

Z tych powodów, uznając że wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.